

Είδαν δικούς τους ανθρώπους να κομματιάζονται από τις βόμβες.

Τους ξερίζωσαν από τον κατεστραμμένο τόπο τους, όχι μόνο από το σπίτι και τη δουλειά τους, αλλά και από τις μνήμες, τις σχέσεις, τη διαδρομή και τα όνειρα που πάντα βηματοδοτούν τους ανθρώπους.

Περπάτησαν ακόμη και ένα μήνα, περνώντας μέσα από εμπόλεμες περιοχές, με τον ήχο των πολυβόλων, των αεροπλάνων, των αστυνομικών σκυλιών, των σειρήνων, να βασανίζει το μυαλό στον ύπνο και τον ξύπνιο, στην πραγματικότητα και στην αγωνιώδη φαντασία.

Πέρασαν ερήμους και θάλασσες.

Είδαν να πνίγονται τα παιδιά τους ή τα αδέρφια τους.

Άντεξαν να βλέπουν να πεθαίνουν οι μανάδες και παππούδες τους, αφήνοντας τη μπουκιά και τη γουλιά για τους νεότερους

Συναλλάχθηκαν αναγκαστικά με δουλεμπόρους και διεφθαρμένους κρατικούς λειτουργούς.

Σιώπησαν στις προσβολές και στα μισερά βλέμματα για να προχωρήσουν προς τη ζωή.

Ήλπισαν αναγκαστικά στο αδύνατο και αναμετρήθηκαν περήφανα μαζί του, βλέποντας στο τέλος το δολοφονικό φράχτη της ΕΕ μπροστά τους.

Αυτοί οι ίδιοι άνθρωποι, αυτής της διαδρομής, οι ξεριζωμένοι πρόσφυγες πολέμου και πείνας, έρχονται αντιμέτωποι με την εφιαλτική πραγματικότητα, ότι το Ελληνικό Κράτος θα τους μετακινήσει βίαια στον εγκλεισμό ή θα τους παραδώσει χειροπόδαρα δεμένους στο έλεος του Τουρκικού Κράτους, σε ένα απέραντο εργασιακό Ελντοράντο. Ήδη φτάνουν τους 4000 αυτοί που θα “επαναπροωθηθούν” άμεσα στην Τουρκία.

Αυτοί λοιπόν οι άνθρωποι περιμένει κανείς να παραδοθούν έτσι απλά και χωρίς μάχη; Όταν έχουν περάσει ως τώρα από φωτιά και σίδερο;

Αρέσκονται διάφοροι να παρουσιάζουν τα παράπλευρα μεμονωμένα περιστατικά των μαχαιριών, των παρενοχλήσεων ή και των συμπλοκών μεταξύ των προσφύγων, φαινόμενα που είναι δύσκολο να εκλείψουν μεταξύ απελπισμένων ανθρώπων, όταν μάλιστα τους διαχωρίζει τεχνητά η ίδια η απόφαση της ΕΕ για το προσφυγική (Σύροι, Αφγανοί κ.λ.π).

Στην πραγματικότητα άλλο τους έχεις τρομάξει: **Ότι οι πρόσφυγες ανέβηκαν από τον Πειραιά για να διαδηλώσουν στην Αθήνα. Ότι οργανώνονται και αντιστέκονται συλλογικά**. Ότι κινητοποιήσεις γίνονται σιγά σιγά παντού. Οι πρόσφυγες θα δώσουν μάχη! Δεν ήρθαν μόνοι τους, αλλά τους ξερίζωσαν! Δεν κάνουν τουρισμό, δε ζήτησαν ελεημοσύνη, ούτε ήρθαν για να κάνουν ...επενδύσεις.

Οι δρόμοι πράγματι καίνε και τα σύννεφα πυκνώνουν.

Το ελληνικό κράτος πάει να κρύψει τον άθλιο ρόλο του και την απουσία δομών στοιχειώδους προστασίας, βάζοντας μπροστά τις ταϊσμένες από την ΕΕ Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις και τους εξαναγκασμένους φαντάρους.

Αλλά και εμείς πιάνουμε τα πόστα μας. Όχι μόνο επειδή είμαστε αδιαπραγμάτευτα αλληλέγγυοι. Αλλά και γιατί το κυνηγητό των προσφύγων είναι και ακριβής προσομείωση για το νέο γύρο εργατικής και κοινωνικής γενοκτονίας στην Ελλάδα, στην έρημο του ακρότατου νεοφιλελευθερισμού που οδηγεί «εν χορδαίς και οργάνοις» και η παρούσα κυβέρνηση.

Π.Μ.